

Ca-Nostra

*** ANY OCTAU.—NÚM. 334 *** SETMANARI POPULAR *** INCA, 25 DE OCTUBRE DE 1914 ***

Sobre la Guerra

Al copiar articles i notícies de nostros confreres no voldriem que ningú mos senyalàs com a partidaris de una o altra nació que sofreix el flagell de la guerra. Nosaltres veent que'ls periòdics més serios, a vegades, han dit inconveniencies, mos hem obtingut de formar judici, acomodant-nos el pensament del Papa que vol que preguem per tots els combatents, procurant escullir articles que no fugin de la caritat cristiana si be s'en troben pocs que no siguin tendenciosos.

Si totes les dretes s'en anaven amb una nació determinada, naturalment, noltros les seguiríem, pero la cosa no està ben clara per dir que'uns batallen en nom de Deu a una guerra que se disputa un tros de terra i l'orgull del domini, sens ideals de civilització ni de religió.

Aplaudim aquells periòdics que han pres la tasca de desmentir notícies tendencioses i calumnies infames que s'han posades a nacions beligerants. Comprenem que, per la força que's dona als raonaments, és una cosa mala de fer que un periòdic que va a cercar la veritat no aparegui partidari de la nació que defensa.

Que la Justícia Divina se doni per satisfeta de tanta sang desramada i perdoni el món dels seus pecats i vengui la pau dessitjada.

Prou n'hi hà

Es cosa que fa perdre el cap llegir en diaris anomenats catòlics panegírics de la destrucció més iniqua que han presenciada els segles, ciutats arrasades, temples xafats, santes imatges mutilades, sagraris esbocinats, foc, carnatge, la fam, la desolació de les famílies, la orfandat més trista omplint de tristesa la terra; tot això i molt més que la ploma no pot descriure, per un grapat d'or per uns mercats més, per un major domini d'ordre material, vilment material; i tot això portat a cap en nom de la civilització que ha elaborat pacientment anys i anys aquests

espantosos enginys de carnatge i destrucció, i tot això després de vint segles de cristianisme, després de tants i tants exemples de homes sants benefactors de la humanitat, d'un Sant Francesc, d'un Sant Vicens de Paül, d'una Santa Teresa; ¡després de tants esforços dels veraders seguidors de Jesucrist, presenciem aquestes massacres legals, aquestes manufactures sarcàsticament macàbriques de canons... i desfiles!—¡la Creu roja... i el canó de 42!; i tot això boi invocant al Déu de la pau,—i amb el seu nom als llavis els cristians germans en Jesucrist s'abraonen pitjor que feres mentres els van ajudant en l'abraçada de mort els enginys de destrucció elaborats per aquella Europa civilitzada que teníem d'estar mirant encantats d'admiració... ¡i tot això entusiasma la gent i premsa bel·licosa del nostre camp catòlic! Una interna satisfacció que transpua per sos escrits, celebra una nova destrucció portada a cap per aquells a quina bandera s'han allistat en esperit... de lluny, i cobreixen aquesta desviació, suposant que són càstics de Déu contra pobles prevaricadors, que ells, nèt de còs i ànima, confonen amb governants impius com tants n'hem tingut nosaltres sense feros' en solidaris.— ¿Qui som nosaltres per empunyar la balança de la prevaricació dels pobles i dels individus? 44.000 francesos a París feren l'any passat la vetlla nocturna al Santíssim Sagrament a l'iglesia de Montmartre; tot el món està plè de missioners, monges, i frares francesos que generosament han deixat casa, família i patria per Jesucrist... ¿Corrupció? Quina és la gran capital del món, París Berlín o Viena que no pateixi aquesta miseria humana?... ¿Bèlgica? la única nació que fa 28 anys que té un Govern catòlic... veiam com les menejeràn aquestes balances aquests atrevits dispensadors de la Justícia divina. ¿Amb quin dret demanen càstics de Déu? També els demanaven els apòstols incults, com deia el clarividant Raventós en un dels seus lluminosos escrits, també els demanaven els càstics per aquelles ciutats de Samaria que no'ls havien volgut rebre i foren rebutjats pel bon Jesús dient-los que no sabien quin esperit els movia i que

Ell no venia a destruir sinó a salvar.— ¿Càstics demaneu? Mireu que si tants ne venen ja podem tots, ho entenèu, tots, posar-nos les mans al cap; ¿aon són els nèt? ¿Càstics?... Misericordia, perdó, caritat, i que cessi tanta desolació damunt la terra; això tindriau de demanar, professionals del catolicisme. Aixequem tots els braços enlaire sense demanar que guanyi en Pau ni en Pere, això deixem-ho a les mans de la Providencia, que ella sab lo que convé i no nosaltres; demanem que tots se recordin que són fills d'un mateix Pare, que molts són fills estimats de la Santa Iglesia i membres utilíssims i digníssims; que cessi la destrucció de ciutats indefenses i la mataça de pacífics habitants—i als ambiciosos, als que puguen fins a les grades dels altars sagrats treint-ne els Sants del cél, als irreductibles, que se'ls xucli la terra xopa de sang, i junt amb ells aquestes grans manufactures que la mai prou lloada civilització moderna ha montat per sa propia destrucció. Veyam, amics i germans meus catòlics, com podrem anar a complir davant del Senyor l'encàrrec quens ha fet el nostre estimat Papa de pregar humilment i fervorosament per la pau, si amb vostres o nostres escrits mantenim el caliu bèl·lic de simpatia per uns i d'odi pels altres; allavors ço que demanarem no serà fill de la caritat sinó de la passió. Prou n'hi hà, doncs, d'aquesta comedia; dieu clarament: nosaltres no volem obeir a qui ens mana que preguem amb amor deixant a les mans de la Providencia el resultat; i al menys tindreu el trist atractiu, en aquest cas, de la sana sinceritat.

Joan LLIMONA.

De «La Veu de Catalunya.»

Presoners de guerra

Els presoners de guerra que tenia Alemanya el dia 1.º del corrent eren, segons referencies:

180,000	soldats francesos.
155,000	> russos.
60,000	> belgues.
34,500	< anglesos.
2,500	mariners anglesos.

Total. 432,000.
Ara són molts més.

EL PREGADEU

TRADUCCIÓ D'EN MISTRAL

Mirau quin cas me va seguir:
sense vetlar, sense dormir,
en terra estès i al braç la testa,
tal com me plau,
jo feia en pau
ma sesta.

I verdetjant dins el sembrat,
dins un redol d'ordi granat
goig de l'aucell i la formiga,
ferí l'ull meu
un pregadeu
d'espiga.

I jo vaig dirli:—Animaló,
m'han dit que Deu, en galardó
del teu pregar, que no'n reposes,
la gracia't fa
d'endevinà'
les coses.

Oh! díguem doncs, pobre petit,
si la que estim ha ben dormit,
díguem què pensa en aquesta hora
ò be què diu;
díguem si riu
ò plora.—

El pregadeu se va extremf,
i tremolant demunt el bri,
tot fent lluir ses pobres gales,
ell axamplà
i bellugà
les ales.

L'el seu parlar, plé de consol,
com un alé de l'oratói
o'l sospirar d'una donzella,
discret i pla,
me penetrà
l'orella.

--Veig una jove, —me dígué,—
sota'l bramcàm d'un ciraré':
ses mans alsades casi toquen
els fruits rodons
que'ls branquillons
enfloquen.

Els fruits granats són bens madurs,
són bens lluent, vermeis i durs,
i entra'l fullàm tot esponera,
guaïten al vent,
penjant i fent
mangera.

Mes de son fruit gustós, frescal,
llis i vermell com un coral,
en và lo cirerer presenta
la lluentor,
i la color
plaenta.

Ella sospira i diu, probant
si pot cullir-ne, saltetjant:
«Si'l meu amic ara venia!
la fruita, al punt,
al meu damunt
plouria...»—

I jo vaig dir als segadors:
—Oh segadors! per mes amors,
dexau un redolet que espigui,
on, a gust seu,
el pregadeu
s'abrigui.—

1856

II

Aquest Octubre, caminant
pel camp, tot sol, i cavilant,
m'era perdut per l'ample via,
que sols l'esment
al pensament
tenia.

I de bell nou, dins els rostolls,
ales plegades, de genolls,
i humiliat, com es de creure,
dalt el bri seu
el pregadeu
vaig veure.

I li vaig dir:—Animaló,
m'han dit que Deu, en galardó
del teu pregar, que no'n reposes,
la gracia't fa
d'endevinà'
les coses.

I que si qualche infant perdut
per la segada, a tu ès vengut
cercant camí, o en sol o en lluna,
per dins el blat
l'hi has mostrat
totduna.

A dins el pler, a dins l'encant
del món mesquí, jo som l'infant,
som un infant qui s'estravía;
l'humana gent
arreu se sent
impfa.

A dins la xexa i dins el jui
i dins la calma i dins el trui,
dins el temor i l'esperança,
sent, ai de mí!
que'l bon cami
me cansa.

Anhel l'espai, i el món es fals;
per les espines vaig descalç;
l'amor es deu i l'amor s'erra;
tota afecció
après l'acció
s'aterra.

Lo que al món feim ho veim desfet;
l'instint brutal ès satisfet
i l'ideal no's pot atenyé';
se naix en plor,
i tota flor
s'espunya.

El mal ès lleig, i sedueix;
la carn ès bella, i se podreix;
l'ona ès amarga, si be ès lliure;
i'm sent llanguir,
volguent morir
i viure.

Ja som a punt de defallir...
Oh pregadeu! fés-me lluir
una esperança, una alegria,
no veig ningú...
ensényem tu
la via! --

Llavors vaig veure, al davant meu,
que, vers el cel, del pregadeu
el magre braç se desplejava:
misteriós,
mut, seriós,
pregava...

1874

MARIA ANTONIA SALVA.

DE QUAN ERA NIN

III

LA SERP DE SON CATANY

En aquell mateix temps, quan la por no em
deixava viure tranquil, el sen Cama-de-parra, el
vell bruixot de qui he parlat altres vegades, ten-
gué la mala idea de contar-me el fet de la serp
de son Catany. El pastor, el porquer i uns quants
missatges l'escoltaven amb gran recolliment en-
revoltats en el foc de en mig de la cuina. Ningú
pareixia dubtar de la certesa de ço que aquell
home contava; ji ja ho crec que jo m'ho vaig
beure com si ho fos veritat!

«Els amos d'una gran possessió d'es pla, ano-
menada de son Catany, comença dient, no més
tenien un infantó de devès quinze mesos, *guapo*,
sà, gras i vermei qui era sa alegria i sa esperan-
ça d'aquell matrimoni jove i ben avengut. Un dia
des mes de Maig, soleiós i calent, l'amo se n'era
anat de bon matí a n'es sementer on hi havia es
tai de segadors qui, canta que canta, segaven
s'ordi primerenc, madur i rosat, fent gavelles i
garbes de bon any. Es pastor després d'haver
colada sa llet monyida de matinada, va posar l'o-
lla colera amb l'herba corresponent; a sa calen-
tor des foc de sa cuina, i quan va tenir sa llet
apresa, se posà a formatjar. Sa madona mentre
tant taiava sa verdura per fer s'escudella de sa
gent i es nin dormia en pau dins es breç, no gaire
lluny de sa mare, a un recó de sa casa.

Acabat de fer es formatge, es pastor posà ses
peces devall sa premsa de dins sa salera. Omplí
dues gerres lluentes i envernçades de llet for-
matjada, i, carregant-les a sa somera, una a ca-
da banda d'arganells, ja va ésser partit cap a la
vila a vendre-la. Sa madona se n'era anada dins
son hort a cercar herba per sa cabra fuies de col
per s'aviram, i es ninet era quedat tot sol, ador-
mit encara.

Llavors de dins un llenyer de branques seques,
rebasses mig podrides i troncam d'uiastre que
hi havia a un recó de sa clasta, va sortir onejant,
alçant es cap i treguent desiara sa llengo una
serp afamagada, qui, havent sentida sa olor de
sa llet, se'n va anar cap dret a sa casa, recorregué
a salts i bots ses farrades a s'olla colera, i
no trobant llet en lloc pegà un siulo qui feia es-
borronar sa pell de feredat, i amb una revingla-
da se'n muntà damunt es breç.

S'infantó dormia amb sa boca mig oberta tota
plena de brosselles de sa mamada que havia fet
poc abans. Sa serp s'hi acostà, va aprimar-se
com un fil i se n'entrà per aquella boqueta rosa-
da i dolça, com si fos es seu cau. Quan es pas-
tor tornà des poble, es cà comença a seguir un
rastre d'es llenyer fins a s'infant, per tot allà on
era passada sa serp; però debades cabilaren l'a-
mo i els demés de la casa, mai saberen endevi-
nar què era ço que es cà ensumava.

Des d'aquell dia sa cabra va perdre sa llet
d'una mamella i es ninet s'engroguia i li fugia sa
carn i sa alegria, mentre s'inflava es seu ventret.
—Juriol, deia tothom; i a l'entrant es pobre pe-
tit plorava sempre i mai es veia fart de mamar.

El mostraren an es metge; aquest li va orde-
nar paperets i altres putingos, però en lloc d'a-
dobar-se, de cada dia estava pitjor. Ses dones
des tai i els missatges no es sabien avenir de
què no haguéssin cercat mestre Pindango, es
curador, qui tant n'havia composts de malalts,
més que aquell, i fins i tot en poc temps s'era
posada bona sa fia de madó Brull que li manaren
i això que molta gent sospitava que son enamo-
rat l'havia encisada. Sa madona ja hi estava gi-

nyada; i tant ho digué a l'amo, que a la fi aquesta hi va consentir.

Tot d'una que mestre Pindango va veure aquell ninet, qui ja se n'anava a la vela, va conèixer de quin mal se dolia; però en lloc d'explicar-ho an els seus pares, sols els va dir: «Si feis lo que vos diré, aviat es vostre fill quedarà bo i sà— Abans que tot heu de tenir-lo vint i quatre hores sense donar-li aliment, res de cap casta, ni llet ni tant sols aigo, començant es dejuni a la fi de mitja nit. Llavors quan es rellotge tocarà sa darrera bataida de les dotze, posau-lo penjat pels peus amb son cap dins una caldera, casi besant sa llet acabada de monyir de ses ouveies de sa guarda, tenint esment que n'hi haja una de senar. —No heu de fer gens de remor, esperau quiets mitja horeta, i veureu es mal que fugirà de s'infant».

Així ho feren i no se'n varen penedir. Es nin feia grans plors i pegava fortes revinglades entre'ls braços dels seus pares i des pastor que eren els qui l'aguantaven, fins que, passada una bona estona, començà a sortir-li per sa boca es cap esplanat i ferest d'una serp magre i allanguida, qui acabà per caure dins sa llet de sa caldera.

«Sa sort va ésser que li fos entrada dins es ventre a es mes de Maig quan ses serps no tenen verí, perquè si fos estat altre temps de s'any seria mort sense remei».

Encara ara, sempre que veig dins la casa, a la calentor del foc de la cuina, la llet dins la caldera d'aram, les ferrades mostoses, l'olla colera, els fogassers i el pastor formatjant, me record de la serp de son Catany.

Joan ROSSELLO.

Agricultura

LA CULLITA Y LA CONSERVACIÓ DE LES OLIVES

Apart molts pocs indrets on la cullita de les olives es fa abastant-les amb la mà, amb tots els cuidados desitjables en la major part dels llocs es cullen arreglant-les den terra. Aquesta manera de recullir-les és deguda a la manca de braços o a l'altura dels arbres. Contra la primera raó no hi ha res que dir, anc que desgraciadament molt sovint la mala qualitat dels olis obtinguts prové de la lentitut forçada en que han tengut de cullir-se les olives. En efecte, quan les olives han arribat al seu punt de maduració cauen en terra, quedant-hi moltes vegades massa temps, no tardant en alterar-se, sobre tot després d'una pluja violenta, o a causa de la humitat persistent de la terra. Apuestas olives són després cullides brutes de fang i apilades en reconcs foscs i humits, donant com a resultat un oli de qualitat pèssima.

Els arbres que són massa alts i per conseqüent tan difícil la cullita a la mà, deuen espurgar-se tallant les branques altes.

Les olives cullides baix les oliveres després d'una ventada, poden proporcionar un oli excel·lent, amb la condició de que s'arreguin desseguida, tenint cuidado de separar les tarades, els branquillons, les impureses, el fang, etc., en una paraula tot allò que pugui perjudicar a la bondat de l'oli que's reculli al molí.

La millor manera de cullir les olives és la d'abastar-les amb la mà. Veritablement aquest procediment es costós i difícil, més quan els olivi-

cultors se convencin de la immillorable classe d'oli que poden obtenir practicant la cullita en aquesta forma, és segur que faràn tots els possibles per a practicar-la.

Els olis resultaran excel·lents si les olives són cullides amb tot cuidado. Seràn mitjans o francament dolents quan provenguin d'olives recullides en el fang o un apilotament massa prolongat ha provocat en la massa certes floridures que són les que ocasionen el mal gust dels olis.

Sobre aquest punt cridam l'atenció de les nostres classes pageses, no solament respecte a la manera de cullir les olives, si que també a la seva conservació abans de fer-ne oli.

Abans de tot convé establir una relació íntima entre la marxa d'un molí i la quantitat d'olives a cullir, a l'objecte de no deixar-les podrir. Es convenient no cullir més olives que les que el molí pugui aixafar.

Hi hà molts culliters que les apilen a l'objecte —diuen ells— d'obtenir més oli. Això és un erro. Les olives fresques donen tant oli com les excelsament madures i sobretot el donen de millor qualitat.

Els que obren d'aquella manera ho fan perque de moment observen que els olis fets aixís donen un major volum, ignorant que aquest augment de volum és degut a la presencia de la pulpa que mecànicament ha arrossegat l'oli i que no tarda a posar-se al fons dels atuells. Aquest pòsit pot arribar fins al 20 per 100. En les olives fresques és insignificant.

Es precis, doncs, no portar al molí més que les olives acabades de cullir

Si això no fos possible per les raons abans esmentades, és precis col·locar les olives en llocs ben apropiats, a l'objecte d'evitar les floridures, a fi de poder obtenir un bon oli, fresc de gust i d'una bona conservació.

La situació viti-vinícola a Fransa

En lo Mitjdia, degut a las actuals circumstancies de la guerra, les veremes s'han precipitat, i això és causa de que'ls primers mosts obtinguts resultin de débil graduació alcohòlica i molt ácids, necessitant mesclar-los als de les últimas veremes per a millorar en part sa mala qualitat.

La producció o rendiment encara és desconegut; no obstant, l'impressió que és té de les primeras veremes, és bona en los departaments majors productors.

Son moltes les dificultats que's presentaven pera efectuar la recolecció, no obstant algunes com l'obrera és van resolguent be. Los transports són difícils, puis falten cavalleries i fins carros.

La qüestió bancaria ha facilitat quelcom los veremes, encara que no d'una manera absoluta.

La propietat és veu obligada a malvendre los seus vins, per a facilitar-se fondos i al mateix temps per a desocupar los seus cellers i poder allotjar los nous caldos.

Aquesta «oferta» tan anormal ha ocasionat una alteració general en tots los mercats meridionals, fins al punt que alguns culliters és veuen obligats, per aquestas raons, a oferir los seus vins a 10 francs l'hectòlitre, i a altres preus més baixos, quan no fa molt més d'un mes no los cedien a menys de 28 o 30

francs; i encara an aquest preu avui no troben fàcilment compradors.

Los transports per via fèrrea que havien estat sospesos per complet per la movilizació de tropes, comensen a restablir-se, encara que no d'una manera general i en condicions molt especials i poc favorables per a la propietat i el comer. La limitació i irregularitat de les expedicions dificulta'l trasllat de botelles buides i dels vins.

Per altra part la incomunicació amb algunes grans poblacions disminueix el consum i sosté'ls preus.

An aquesta situació tan normal, es degut lo que avui no's pugui fixar la cotisació dels vins, ni nous, ni vells.

En quant a nostra importació, a causa de tot lo exposat, ha disminuït enormement. L'entrada de vins espanyols pel port de Cette fou en lo mes d'agost últim: de «vins ordinari» (comers general) 8.140 hectòlitres i (comers especial) 494; de «vins de licor» (comers general) 207 (comers especial) 32.

Continúa sospesa la navegació espanyola amb lo port de Cette.

Lluís ARIZMENDI

1 Octubre de 1914.

Lo que costen les guerres

ESTADÍSTICA HORRIBLE

S'han publicat estadístiques referents als mils milions que han costat les guerres del segle XIX i dels que costa la guerra actual. Es més horrible la estadística dels morts que han ocasionat.

Sense comptar els ferits que moren al cap de temps, les morts ocasionades per les malalties conseqüència de les guerres, la cifra és horrible. Les guerres napoleòniques costaren a la humanitat 8.000,000 de morts. Veis-aquí ara unes cifres de les guerres de 1853 a 1871, en les que no estan compreses les revoltes interiors, guerres civils i guerres entre pobles selvatges, propiament dits.

Crimea.	785,000
Italia	45,000
Dinamarca	3,000
Amèrica del Nort	281,000
Amèrica del Sur	519,000
Austria.	45,000
Franco Alemanya	300,000
Expedicions i guerres diverses (Mèxic, Conxinxina, Marroc, Santo Domingo, Paraguay)	65,600

Total. 2.148,000

En 18 anys, 2.140,000 homes morts, No serà exagerat pujar-los a 3.000,000, ni fer pujar a dotze milions els homes morts en guerra en el segle XIX, en el segle de la llum.

I encara hi havia qui pensava, que per virtut d'unes cifres, d'una mesura convencional del temps, no veuríem guerres espantoses en aquest segle! La guerra actual no serà no, desgraciadament, la darrera. El reïne, de la pau, no és de la terra. Les ambicions dels pobles, com les dels homos, són insaciables; la força és la raó suprema. Tot lo demés, són bones paraules, cristians propòsits, teories encantadores que les destrueix en un moment de passió la realitat.

Noves d'Inca

Altre Entronament

En la família del distingit Comandant D. Bernadí Mulet, dilluns se fé l'entronament del Cor de Jesús, amb motiu de celebrar-se la festa onomàstica del Sr. Avi, benvolgut amic nostre, D. Pere d'A. Mulet.

A l'hora convenguda, les tres i mitja del capvespre, se congregaren a ca'l Sr. Mulet, que estava esplendidament endiumenjada, els seus parents: la família del Capità D. Francisco Mulet, la de D. Llorens Nicolau, la de ca'n Muntaner, la del Pintor D. Bartomeu Payeras, la de son Fiol de Consey i la de Son Bal'le de Lloseta. Ademés e-hi havia els veinats del carrer entre'ls quals hi varem veure D. Miquel Sampol.

Dirigi i feu la cerimònia el Rnt. Pare Cerdà Superior de Franciscans i e-hi prengué part activa la Capella seràfica amb acompanyament d'armonium per Fra. Sebastià Llinàs.

Cantant l'himne nacional del Cor de Jesús el P. Cerdà fe una axortació sobre l'esperit en que s'havia de fer aquell entronament.

En seguida se beneí una hermosa estatua del Cor de Jesús, de dolça expressió i de ropatges ben escaiguts policromats d'or finíssim, feta expressament per aquella entronisació per la mà i ull artístic del Escultor Galmés.

Se digueren totes les oracions establertes per l'entronament amb una seriedat i devoció conventuals. La Capella cantà alguns himnes i cants litúrgics, tres Pare-nostros i una Salve Monserratina amb l'expressió i afinament que ja està acostumats a sentir-la.

Abans d'acabar el Pare Cerdà tornà fer un'altra plàtica explicant i analtint la significació d'aquell acte dins la família Cristiana amb belles aplicacions de passatges de l'Escriptura que li daren una oportunitat encantadora.

La funció durà mes d'una hora, resultant un acte molt commovador i petètic i que dexà fonda impressió a tots els assistents. Com acte de família no veim que se pugua donar li més estensió i solemnitat.

Després del acte religiós la virtuosa família Mulet tengué preparat pels convidats un esplèndid àpat a on anaren a balquena les pastes i vins generosos no faltant el clàssic congret de ses monges. I el Sr. Avi tot gojós que regalava a tothom hermoses fotografies de l'estatua del Cor de Jesús.

Que les sia enhorabona.

Del Ajuntament

En compliment de la R. O. del 19 de Setembre i de les disposicions del Sr. Governador de la Província, el Sr. Bal'le ha ordenat, mitjansant un bando, que tots els qui sacrificuin porcs, tant pel consum públic com particular, tenen que cridar l'inspector municipal de queviures perquè veja, amb el microscopi del Ajuntament, si estan atacats de triquina.

La petita cuota que se obliga a satisfer se destinarà a la compra d'instruments científics necessaris a tot matedero que és vulga retgir per la higiene moderna, i per indemnisar el Menascal pel seu treball d'inspecció.

MERCAT DE DIJOURS—Per esser en certa manera un dijous bort a causa de ser demà la primera fira, comparagué molta gent i se feren moltes barrires. Beçó s'en presentà mes que cap dijous i se vené tot a 104 ptes. el quintà. Hi va haver gran plaçada de ametlers de planté, assolant-se casi tots de 5 a 8 reals segons classe. Porcs s'en presentaren de tot pes, abundant emperò els de 6 a 8 arroves que anaven de 10 a 11 ptes. l'arrova.

*****

BOLLETI COMERCIAL

Preus que retgirem a nostro mercat

Bessó	a	10'00	el quintà
Blat	a	21'00	la cortera.
Xexa	a	21'50	id.
Sivada	a	10'50	id.
id. forastera	a	10'00	id.
Ordi	a	09'50	id.
id. foraster	a	09'00	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. ordinarias	a	19'50	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	18'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Monjetes de confit	a	38'00	id.
id. Blanques	a	40'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Garroves	a	04'75	
Safrá	a	03'75	s'unsá.

*****

† NOSTROS AMICS DIFUNTS

Ha mort a la ciutat de Alcudia, a la flor de la vida, nostro paisà D. Pere Aloy, Administrador de Aduanas d'aquell port.

Rebia sa distingida família nostro pesabé i descansi en pau l'ànima del malaguanyat Aloy.

SEGELLS DE GOMA

O

Coatchouc

Y demás aumetjos de segellar.

A l'imprenta de CA—NOSTRA

Murta 5—INCA

RECORDATORIS de Primera Comunió

MORTUORIS I VOTS RELIGIOSOS

CRAN ASSOLIT D'ESTAMPES

A nostra Llibreria.

Tinta Pelikan 4001
5001

Color de cel negra, la millor per escriure llibres, al escrit no pert mai, mai, mai—Murta, 5—Inca.

LIBRERIA

DE MIGUEL DURAN SEURINA

CALLE DE LA MURTA 5,=INCA

La ciencia de los negocios, por Waldo Pondray Warren, encuadernado en tela, 5 pesetas.

Primer libro de ciencia y de dibujo, por el Dr. E. Fontsepí, 2 ptas.

El libro de la Esposa, por P. Combes en rústica, 2 ptas.

El Libro del Ama de casa, por P. Combes en rústica, 2 ptas.

Diario de un Joven, ordenado por Aracne en rústica, 2 ptas.

El Hombre práctico, por Aracne, en rústica, 2 ptas.

La Perla del Hogar o mi perfecta cocinera, en rústica, 2'75 ptas.

El Arte de educar a los niños, por TH. Simón, versión española por el autor, en rústica, 2 ptas.

La Actividad Provincial, (Obras públicas, cultura, beneficencia, hacienda) por E. Prat de la Riba. 2 ptas.

Preparación para el Matrimonio, por el P. Valencina, encuadernado, 3 ptas.

Vida de la Venerable Madre Sor Clara Andreu, por D. José Barberí, encuadernada 5 ptas.

Poesias d'En Joan Maragall, 2 tomos encuadernados, 10 ptas.

Cuidados que exige la primera infancia, por el Dr. D. Jorge Anguera de Sojo, con encuadernación lujosa, 5 ptas.

A las Madres, por el P. Juan Charruau, con encuadernación lujosa, 5 ptas.

Modo de Criar los Hijos, por R. B. Girón, 6 ptas.

El Amo del Mundo, por Roberto Hugo Benson, en rústica, 3 ptas.

Sursum Corda, cartas de la Condesa de Saint Martial, en rústica 3 ptas.

— ANDREU CAIMARI

In Hoc Signo Vinces

Poema Constantinià premiat en el XV Certamen Científic-Literari del Seminari conciliar de San Pere, de Palma de Mallorca, celebrat en el dia 6 de novembre de 1915—Edició en paper de fil virgurat costada pel Magnífic Ajuntament d'Inca.—Un exemplar ptes. 1'50.

Venal a les principals llibrerías i a l'imprenta de CA-NOSTRA en gros i a la menuda.

Imprenta de Miguel Durán Seurina